

477. A lélek gyönyörűsége a mennyországban a Szentháromság

Imádkozzuk a 105.számú éneket:

*Szentháromságnak életem, halálom,
S testemmel együtt lelkemet ajánlom.
Tégedet imádlak, mindörökkön áldlak:
Oszthatatlan Istenség, Háromságban egy Fölség!*

*Méltó dicséret légyen az Atyának,
Kit vall a föld és vall az ég Urának!
Szüntelen dicsérünk, Érted ég mi szívünk:
Oszthatatlan Istenség, Háromságban egy Fölség!*

A lélek-menyasszony imáját kívánjuk egyre jobban megismerni, aki már isteni Urával a mennyország boldogságát élvezheti. Szent Pál apostollal mondhatja ő is: *A mi hazánk a mennyekben van!* (Fil 3, 20), illetve most már ebben az imaállapotban nem kell az odafennvalókat keresgélnem, mert az én Uram ajándékából immár megtalálhattam (vö. Kol 3, 2-3). Amikor az ember feljut egy-egy magaslatra, akkor **jól esik visszatekinteni a megtett útra**. A lélek-menyasszony is vissza tud emlékezni arra az imaállapotra, amikor mintegy skálázva **mindig följebb hatolt a földi mélységekből a mennyország Világosságába, a sötétségből a dicsőség Fényébe**. A földi fáradozások erőfeszítéséből az ellazultság, az Istenbe való megpihenés mennyei boldogságára.

Amikor az énekesek is skáláznak a begyakorlásképpen, akkor mindig egy kicsit magasabbra emelik a hangot. Még feljebb, még feljebb, azután egyszer csak már nem tudnak magasabb hangot kiadni. A csúcson vannak. Az énekesek azonban úgy is tudnak gyakorolni, hogy a skálának nemcsak egymás után következő hangjait éneklék: do,- re - mi – fá – la – ti – do, egyre magasabbra, hanem nagyobb ugrásokkal: kis terccel, nagy terccel: do – mi, szo- do, fel a magasba. De ott is eléri az éneklő az emberi teljesítőképesség határát, és nem tud magasabbra hatolni a hangjával, de vágyódni tud.

A lélek-menyasszony is **mindig, szüntelenül vágyódott egyre magasabbra**. Arról elmélkedett, hogy hogyan fog majd bemenni az Úr dicsőséges templomába. Most pedig már boldogan megélheti: milyen is az a lelki mennyei magasság, ahová hazaérkezhetett.

A földi életben, itt a szentmisékben is háromszorosan dicsőítjük az Urat: ***Szent vagy, szent vagy, szent vagy!***

I. A Szentháromság Személyei felé, Isten magasába irányul a lelkünk a dicsőítő énekünkkel

Nagyon kifejező, amikor a dallam egyre magasabbra ível: *Szent vagy, szent vagy, szent vagy*, a Szentháromság Személyei felé irányul a lélek, mert az ének, a dallam Isten magasságába röpíti a lelket!

A lélek-menyasszony emlékszik arra, hogy a háláját is egyre magasabbra, a mennyei magasságok felé irányította. Amikor kimondta ezt az imaszót: hálám, akkor hagyta, hogy a szóval a lelke is egyre magasabbra szálljon a hálával..

A léghajósok is, hogy könnyebben elérjék a magasságokat, kidobják a felesleges ballasztot. A lélek-menyasszony is elhagyott egy-egy betűt a hála imájából. Már nem azt mondta: hálám – ez a befejezettséget is jelzi –, hanem csak a két szótagot: – **há-lám!** – befejezés nélkül. Ezzel **jelezte, hogy szüntelenül szeretne hálálkodni a szentháromságos egy Istennek!** És hogy még magasabbra emelkedjen az imában a hálálkodó lélek, a következő lépcsőfokon már csak az első szótagot mondta: há, és befejezés nélkül maradt, mert úgy szerette volna, hogy hálaimája egyre magasabbra, Isten országába, **Isten szívébe érjen el!** Azután a következő fokozat az volt, amikor csak a h betűt zengte lelkének mélyén, amivel a hála szó kezdődik. Magánhangzó nélkül, **folyamatosan a h betűt lehelte Isten felé.** Végül ebben a hálálkodó imában eljutott arra a magasságba, amikor már a h betűt, a hála szó kezdő betűjét sem kellett kimondania a lelkében, csak egyszerűen emelkedett a hálával telt lelke a mennyország Urához. Itt, ebben az imaszakaszban, amikor a h betű fölé emelkedett a lelke, valami olyan emelkedettséget élt meg, mint a hangrobbanásnál, amikor tudniillik a repülőgép gyorsabban halad a hang sebességénél, és a hangja lemarad mögötte, s egyre magasabbra, az ég felé tör a gép. A lélek-menyasszony emlékszik arra, hogy amikor így minden szó és földi tájak fölé emelkedett a hálájával, mindent maga mögött hagyott, hogy egyre gyorsabban haladjon az ég felé, akkor felsikoltott a meglepetéstől és a gyönyörűségtől. Talán csak ennyi hangzott a lelkében: „Hüüüüü!” A gyönyörűségnek, a csodálkozásnak a szavai: „Hú, de szép!” Itt **a lélekben már minden földi hangnál magasabbra került, mert Isten emelte fel oda őt!** Ezt a lelki magasságot már nem a maga erejével éri el. Ez már a hang nélküli világ szférája. Ez már az a mennyországi magasságos világ, amelyben Isten lakik. Ez Isten otthona, ahova be akarja vezetni választott jegyesét.

Az imádkozó ember a lélek mélységéből kiáltott az Úrhoz a magasba. Ez az irányulás talán olyan, mint a fizikai hangnál az alacsony rezgésszám. Ez még csak mély hangot eredményez.

Ahogy egyre magasabb lesz a rezgésszám, az imádkozó ember

– feszültsége, otthontalansága feloldódott a magas hangba,

– **a sötétségből a megvilágosodásba,**

– a földi szomorúságból a mennyei örömbébe,

– a fájdalomtól az enyhületbe,

– **a földi gyötrelmekből a mennyország** ellazult, kellemes közérzetébe, mivel ebben az imaállapotban már nem a földi tájakon él, hanem a magasban. A Szentlélek, az Atya és a Fiú szeretete a fáradtságból enyhülést adott, és a felüdüléshez, **az élő vizek forrásához** vezette őt. A testiségből a lelkiségbe, ahogyan Szent Pál mondja: *Kiragadott minket ..., és áthelyezett szeretett Fia országába a Mennyei Atya* (vö. Kol 1, 13). Olyan ez, mint amikor a számkivetés hidegéből az otthon melegébe **kerül az ember.** Szent Pál ezt így mondja: *Ti, akik egykor távol voltatok, most közel kerültetek* (Ef 2, 13), Isten közelébe, a mennybe. Ez tulajdonképpen

– a szomorúságból való kiragadás, és a boldogságba való belehelyeztetés állapota. Ez nem más, mint

– az izoláltságból az együttlét örömébe való beleemeltetés,

– a szétszakítottságból az egységbe,

– a szétszórtságából az összeszedettségbe,

– **a diszharmóniából a harmóniába való eljutás kegyelmi ajándéka;**

úgy az Úristen is egyre följebb emeli a lelket a lenti, földi tájakról egészen a mennyei magasságba, örömébe való beleemeltetés,

Ahogy a baleset után a gyógytornász buzdítja az izmait újraépítő embert: – még följebb, még följebb! –, úgy az **Úristen is egyre följebb emeli a lelket**

– a lenti, földi tájakról egészen a mennyei magasságba,

- az akcióból a kontemplációba,
- **a cselekvésből a szemlélődés nyugalmaiba.**

A lélek-menyasszony a mennyországban is látja: honnan jött, meddig jutott el, és tudja, hogy amikor már nem képes tovább emelkedni a maga erejével, akkor **Isten** az, Aki **felemelte magához** őt. A Zsoltáros szava szerint elmondhatja: *Immár betöltött engem, Uram, a Te színed látása* (vö. Zsolt 16, 15). Itt a mennyei hazában nemcsak azt mondja: *Az Úr színe előtt járok* (Zsolt 55, 14), hanem az Újszövetség kinyilatkoztatása alapján ő már tudja: A Szentháromság színe előtt jár örökre. Itt a mennyei hazában örökre megmarad a szavak nélküli egymásnak örülésben, a szavak mankójára nem szoruló egymásban gyönyörködésben, a személyek egységében.

II. A szemlélődés Istent ajándékozta az embernek, az embert pedig bevezeti, beleemeli Istenbe

A szemlélődés nézése is a szeretet áramlása által valósul meg, mint Isten és a választottja közötti egység, és megvalósul továbbá a személyek egymásban levése is. Mint ahogyan a Szentháromság Személyei egymásban vannak. A mennyországban a léleknek nagyon nagy boldogsága a Személyeknek ez az egysége, illetve egymásban levése.

A földi életben *a szemlélődés a hitből fakad, még nem osztályrészünk a látás* (vö. 2 Kor 5, 7), ahogyan Szent Pál mondja: De a szemlélődő imában az ember már itt a földön is tudást és szeretetet kap Istentől, vagyis **a szemlélődés a tudás és a szeretet által valósul meg.** A mennyországban pedig a szemlélődés a látásból fakad, és a szeretésből. A lélek már itt a földön is elmondhatta: *Szemem előtt tartom jószágodat szüntelen, igazságod szerint járok, kelek* (Zsolt 25, 3); akkor a lélek a mennyei hazában még inkább megélheti: *Szemem előtt tartom jószágodat szüntelenül, örökre. Igazságod,* vagyis a végtelen igazság, a *Fiú szerint járok kelek a szentháromságos egy Isten jelenlétében.*

Isten ugyanis olyan végtelen Lény,

- Aki végtelen a létében,
- végtelen a tudásában,
- végtelen a szeretetében, vagyis

– végtelen a hatalmában és jószágában. Aki **közölni akarja magát velünk, emberekkel, létét, tudását és szeretetét.** Aki úgy közli magát velünk, hogy *lakást vesz a lélekben, és benne marad* (vö. Jn 14, 23). A lélek pedig Istenben van: *Maradjatok bennem, és akkor én is bennetek maradok!* (Jn 15, 4), – mondja Jézus.

– Itt valósul meg a jelenlét imája, amiről a földi életben az ember olyan nagy belső vágyódással törekedett.

– Itt valósul meg az összeszedettség imája, amikor is az embert nem zavarja semmi földi fény, vagy földi hamis érték. Itt már nem kell élő hittel Isten jelenlétére gondolnia, hanem csak egyszerűen Isten jelenlétében van, nyitott az ő Urára, Istenére, és tud örülni a jelenlévő Istennek. Tud ebben az örömben elmélyülni, elmerülni és elpihenni minden nap, az örökkévalóság napján egyre jobban. Itt már nemcsak a földi élet stílusa szerint hittel megélésbe fogadja Istent, hanem szemtől szembe láthatja Isten feléje irányuló szeretetét. Isten benne él, ő pedig viszonzza Istennek feléje áradó szeretetét. **Egybehullámzik ezzel a végtelen szeretettel!**

- **Ez az Istennel való egyesülés imájának a koronája.**
- Ez az, amikor bennünk a Szentlélek imádkozik (vö. Róm 8, 26).

– Ez az, amikor a Szentlélek kapcsolja össze a választott lélek-menyasszonyt az Atyával és a Fiúval, mert a Szentlélek az, Aki az Atya és a Fiú között szüntelenül árad, mint a szeretet a két személy között.

– Ez a mennyei imaállapot az Istennel való tökéletes egyesülés állapotára vezet.

– Ez a teljes önátadás virágba-borulása.

Ahogy az ember meg tud állni egy tavaszi napsütéses, verőfényes délelőtt a virágba-borult fák előtt, és csak gyönyörködik Isten nagyságában, Isten szépségében, életet adó erejében; úgy a lélek-menyasszonynak ezt a teljes kivirágzását is szemlélik a mennyben az angyalok és a szentek. Istent dicsőítik az Ő létének végtelen szépsége, tudásának mérhetetlen hatalma és szeretetének nagysága miatt. **Amikor a lélek a mennyországban egyesül Istennel, akkor az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel van teljes egységben.**

III. Álljunk meg mi is a tavaszi napfényt adó, a virágokat kibontakoztató, titokzatos illatot árasztó szentháromságos egy Isten előtt imádó lélekkel, örvendező szívvel!

A Szentháromság bennünk lakásával, illetve az embernek a szentháromságos Istenben lakásával Aquinói Szent Tamás is mélységes tanításokat ad. Egy domonkos szerzetes, Magnus Beck atya könyve alapján: *Wege der Mystik bei Thomas von Aquin* így foglalhatjuk össze a tanítást (105-112. old.):

A misztika nem egy elméleti teológiai ismeret, hanem gyakorlati megtapasztalásból fakadó ismerete Istennek. Ez az ismeret abból az igazságból fakad,

– hogy a Szentháromság benne lakik a megigazult lélekben,

– hogy az ember Isten képmására lett teremtvé (vö. Ter 1, 27),

– hogy az erények és a Szentlélek ajándékai az Istennel való találkozásra segítenek, különösen a szentségekben: keresztség, bérmálás, Oltáriszentség, bűnbocsánat szentsége.

Isten különösen a Szentlélek kiárasztása, pünkösdi kegyelem áradása által teszi gazdaggá a lelket (Prima 3. 43. 3.)

Aquinói Szent Tamás először is tehát a Szentháromságban való lakásról tanít. Abból indul ki, hogy a Szentháromság benne lakik az emberben. A *Római levélből* kiindulva mondja: *Isten szeretete kiáradt szívünkbe a nekünk ajándékozott Szentlélek által* (Róm 5, 5). Szent Tamás szerint ez nem csupán Istennek mindenhol való jelenlétét jelzi, vagyis hogy a dolgokban jelen van az Ő teremő erejével, hanem sokkal inkább azt a valóságot állítja elénk, amellyel a megismerő és a megismert, illetve **a szerető Isten és a szeretett ember kölcsönösen jelen vannak egymás számára. Isten az ember lelkében a megszentelő kegyelem által jelen van!** A hit és a szeretet által ismeretet ad magáról, és az ember pedig megismerheti Istent, Aki benne lakik. Istennek ez a jelenléte különösen is a Szentlélek által cselekszik bennünk, valósul meg bennünk. A Szentlélek ugyanis az ember lelkében jelen van. Mivel pedig **a Szentháromság oszthatatlan, ezért ahol a Szentlélek jelen van, ott a Mennyei Atya és Egyszülött Fia is jelen van.** Ha tehát a Szentlélek az ember lelkébe költözik, akkor Ő képességet is ajándékoz az embernek, hogy a három isteni Személyt a hitben megismerje, és a szeretetben megtapasztalja.

A mennyországban pedig a lélek-menyasszony azt a képességet kapja meg, hogy már szemtől-szembe láthassa Istent. Nem a hit közvetítésével, hanem a színe-látás kegyelmének ajándékával. Ha Isten a földön élő embereknek magát mint Atya – Fiú – Szentlélek szeretetközössége nyilvánította ki, akkor ez az ismeret a mennyei hazában végtelen mélységekbe bontakozik. Az üdvözült lélek már nem csupán Istent, mint Teremtőt tapasztalja meg, nem csupán hatalmas Erőként, Aki a világot fenntartja; hanem mint szentháromságos egy Istent látja Őt; az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, a három isteni Személyt egy Istenségben. Ez az Isten a

három Személy közösségének teljes önátadásában él. Így tehát a lélek a mennyországban már nem csupán úgy ismeri meg Istent, mint a dolgok létrehozóját, hanem sokkal inkább úgy, mint Aki kinyilatkoztatja az Ő szentháromságos mivoltát.

Istennek ez a megismerése nem olyan, mint amikor az ember egy regényt olvas, és elképzeli az ott szereplőket, akik a valóságban talán nincsenek is. Bár ez az elképzelt esemény is érzelmeket tud felindítani az ember szívében, elfogadást a szeretés által, vagy elutasítást a nem szeretés által.

Isten nem egy elképzelt valóság, hanem

- **Ő a Valóság,**
- **Ő a Lét Teljessége,**
- **Ő minden létezés Szerzője!**

A Szentháromság Személyei öröktől fogva örökké léteznek, a teremtmények pedig attól kezdve, hogy Isten megteremtette őket. Isten, mint a megismerés tárgya jelenvaló az üdvözült lélek számára. Leginkább az ismerés és a szeretés által tapasztalható meg. A szeretet tárgya ugyanis két személy közötti irányulás, amikor két valóság egymás felé fordul. A személy egyfajta nyitottság egy másik személy számára. Amikor egy személy kitarja önmagát a másik felé, akkor ezáltal a másikban valami irányulást hoz létre önmaga felé. A szentháromságos egy Isten jelenléte is ilyen kitarulkozást, ilyen vonzást eredményez, s ezáltal teszi lehetővé az istenmegtapasztalást. Az utat Jézus sokszor mutatta, tanította a Bibliában, különösen Szent János és Szent Pál apostol írásaiban. Az a tudás, hogy a szentháromságos egy Isten bennünk lakik, itt a földön a lelki életünknek egy nagyszerű segítsége, a mennyországban pedig csodálatos élménye. **Itt a földön az imádság és a meditatív elmélyülés által kapjuk ajándékba az istentapasztalást.** Ez itt a földön nemcsak a teológusoknak, tehát Isten tudósainak a kiváltsága, hanem **minden hívő számára nyitott Valóság, aki Istent szíve mélyén keresi!**

IV. Boldog Erzsébet karmelita a szentháromság misztériumában találta meg az ő mennyországát már itt a földön

A lelkiség történetében, vagyis hogy az ember hogyan él Istennel itt a földön, és hogyan irányul a mennyei hazába, hogy ott örökre együtt lehessen a szentháromságos egy Istennel, modern korunkban a Szentháromságról nevezett **Boldog Erzsébet karmelita** példájával áll elénk. **Ő 1880-ban született Franciaországban, és 1906-ban költözött a Világosság, a Szeretet és az Élet honába,** ahogyan ő ezt szívesen megfogalmazta még itt a földi életében. Ez a karmelita nővér *Isten igaz imádója lett Lélekben és igazságban, ahogy Jézus kérte* (Jn 4, 23). Alázatos életét, testi és lelki szenvedéseit a benne lakó Szentháromság dicsőségének dicséretére ajánlotta (vö. Ef 1, 12). A Szentháromság misztériumában találta meg az ő mennyországát már itt a földön. Emléknapját november 8-án ünnepeljük. Ez a karmelita nővér, aki a Szentháromságról kapta szerzetesi nevét, **egész mivoltával ráadta magát már itt a földön a Szentháromság imáadására.**

Így ír lelki naplójában: „Istenem, Szentháromság, Akit imádok, segíts engem, hogy **magamról egészen elfelejtkezve Benned éljek!** Változhatatlan béke, mintha lelkem máris az örökkévalóságban időznék. Ne engedd, hogy bármi is megzavarja békémet, vagy kikényszerítsen Belőled, én Változhatatlanom, hanem inkább minden pillanat ragadjon messzebbre, misztériumod mélységébe! **Teremts békét lelkemben, tedd azt mennyországoddá, szeretett otthonoddá** és pihenőhelyeddé! Add, hogy soha ne hagyjalak magadra, hadd legyek ott egész

lényemmel éber hitemben Téged imádvá egészen kiszolgáltatva magam teremtő tevékenységednek! Ó örök ige, Isten szava! Egész életemet a Te hallgatásodban akarom tölteni! Tanulékony akarok lenni, hogy mindent megtanulhassak Tőled! Mindig Rád akarom szegezni tekintetemet, és megmaradni nagy fényességében! Szeretett Csillagom, igézz meg engem, hogy soha többé ne vonhassam ki magamat fénykörödből! **Emésztő Tűz, szeretet Lelke, szállj le rám, hogy lelkemben mintegy megtestesüljön az ige!** Hadd legyenek számára egy új emberi természet, amelyben megújítja egész misztériumát. **Te, Atyám, hajolj le szerény kis teremtményedhez,** borítsd be árnyékkoddal! Csak szeretett Fiadat lásd benne, akiben mindig kedved telik! **Ó én Hármam, Mindenem, Boldogságom,** Te végtelen Magányosság, Te Végtelenség, Akibe beleveszek. Zsákmányként szolgáltatom ki magamat Neked. **Temetkezzél belém, hogy én eltemetkeztessek Benned, míg várom, hogy majd Fényedben szemlélhessem nagyságod mélységeit!”**

„*Nescivi*”, ahogyan a régi latin egyházatyák mondták, nem tudom, **már nem érdekel semmi más, Uram!** Ugyanezt énekli a mennyasszony az *Énekek énekében*, miután *bevezették a belső kamrába* (vö. Én 8, 2?). Úgy érzem, egy dicsőítő dicséretnek is ez kell, hogy a refrénje legyen ezen az első lelki gyakorlatos napon, amikor a Mester bevezeti őt a feneketlen mélység mélyére, hogy megtanítsa arra, hogyan töltsse be hivatását, amelyet majd az örökkévalóságban rábíznak, amelyet gyakorolnia kell már az időben is, hiszen az idő már megkezdődött, de állandó továbbhaladó örökkévalóság is ez.”

A Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébet **utolsó szavai 1906. november 9-én** ezek voltak: **„A Fénybe, a Szeretembe, az Életbe megyek!”** A földi életnek nem a halál, hanem az örökké-tartó Élet az utolsó szava.

Amikor a Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébet elindult minden élők útján, akkor abba a világba kíváncozott, ahová egész földi életében készült. A szentháromságos egy Isten szívesen betölti a tiszta szívek vágyait, nem késlekedik menyasszonya szavát megvalósítani. Erzsébet elindulhatott a Fénybe, vagyis a Mennyei Atya dicsőségébe, az Életbe, vagyis a Fiú Isten Életébe és a Szeretembe, a Szentlélekbe, az Atya és a Fiú közötti Szeretet-áramlásba, az örökké-tartó Életbe.

A mennyországban tehát a lélek-menyasszony legnagyobb gyönyörúsége a Szentháromság lesz, Aki beleajándékozta magát a kiválasztott menyasszony lelkébe, illetve Aki befogadja szentháromságos életébe az Ő választottját. Ennek a gyönyörúségnek nincs vége, mint ahogyan a Szentháromság létezésének, tudásának és szeretésének sincs vége. Ebben az imaállapotban **a lélek beleemeltetik a Szentháromság életébe, és Istennel egyesülve élhet örökre!**

Befejezésül a 105. számú éneket imádkozzuk:

*Az Istenember áldassék mitőlünk,
Akinek hulló vére által élünk!
Mert csak Érte juttat testi, lelki jókat
Oszthatatlan Istenség, Háromságban egy Fölség!*

*Szentlélek Úrnak zengjük vig dalunkat,
Hozzá emelvén szívünket, szavunkat
Adja bő kegyelmét, lángoló szerelmét,
Oszthatatlan Istenség, Háromságban egy Fölség!*